

slaa, at kun den Hjælp, der efter den til enhver Tid gældende Fattiglovgivning har Fattighjælps Virkning for den paagældende, kan komme i Betragtning til at udelukke fra Aldersrente. Saaledes vil navnlig den Fattighjælp, der ydes en gift Mand, efter den nugældende Fattiglovs Bestemmelser (jfr. Reglen i Fattiglovens § 2) kun kunne udelukke Hustruen fra Aldersrente for saa vidt og i det Omfang, i hvilken Hjælpen er ydet til Forsørgelse af Børnene, overfor hvilke Hustruen ifølge Reglen i Fattiglovens § 3 i Forholdet til det Offentlige har selvstændig Forsørgelsespligt. — Overgangsbestemmelsen i Punkt 4, 2det Pkt., skyldes Reglen i Invalididentlovsforslagets § 2, Punkt 4, 2det Pkt., jfr. § 9.

I Overensstemmelse med Reglen i Alderdomsunderstøttelseslovens § 2 gives der dog de kommunale Myndigheder Ret til for Hustruers, herunder fraskilte, fraseparerede og forladte Hustruers samt Enkers Vedkommende at forkorte det ommeldte Tidsrum i Henseende til Virkningerne af den Ægtefællerne til Børnene ydede Fattighjælp. Det anses endvidere som Følge af, at Hustruens økonomiske Stilling normalt vil være ringere end Mandens, naturligt yderligere at fastslaa, at Hjælp, der efter Samlivets Ophør er ydet Manden til Børnene, overhovedet ikke skal kunne udelukke Enken, den fraskilte, fraseparerede eller forladte Hustru fra Aldersrente.

Ikke blot Hjælp til selve Sygebehandlingen, derunder Medicin m. v., jfr. Alderdomsunderstøttelseslovens § 2, 3die Stykke, men overhovedet al den Hjælp, der i Sygdomstilfælde af det offentlige har maattet ydes en Person, bør efter Ministeriets For- mening ikke kunne tages i Betragtning til at udelukke den paagældende fra at opnaa Aldersrente.

Til §§ 3 og 4.

Disse Bestemmelser er i det Hele overensstemmende med § 3 og § 4, 1ste Stykke i Lov Nr. 58 af 13. Marts 1908 om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende udenfor Fattigvæsenet.

Til § 5.

Idet iøvrigt henvises til ovenstaaende almindelige Bemærkninger, skal yderligere blot med Hensyn til Paragrafens 4de Stykke udtales, at Bestemmelsen er en Følge af Reglen i § 9 i Forslaget til Lov om Invaliderente.

Til § 6.

Idet iøvrigt henvises til ovenstaaende almindelige Bemærkninger, tilføjes, at man har anset det for rettest at sidestille „Indtægter saavel som Brug af det til Bolig fornødne Husrum“, jfr. Alderdomsunderstøttelseslovens § 4, 2det Stykke, med andre private Indtægter, saaledes at saadanne, uanset deres Oprindelse, indenfor en samlet Værdi af 600 eller for Ægtepar 900 Kr. aarlig lades helt ude af Betragtning.

Til § 7.

Naar der gives Hjælpen til Aldersinvalider Karakteren af en egentlig Ret, følger heraf, at *alle* de af Kommunalbestyrelserne truffne Afgørelser bør kunne indankes for højere Myndigheder.

Til § 8.

I Alderdomsunderstøttelsesloven indholdes ingen udtrykkelig Bestemmelse om, hvorvidt Understøttelsen skal udbetales forud eller bagud.

Da Aldersrenten skal anvendes til at leve for, maa det anses rimeligt, at den udbetales forud (hvilket iøvrigt i alt Fald i Københavns Kommune allerede nu er Tilfældet med Hensyn til Alderdomsunderstøttelse), og maanedsviis, eller dog, hvis den ikke andrager ud over 120 Kr. aarlig, eventuelt efter Kommunalbestyrelsens Beslutning kvartalsviis.

Saaftremt Kravet om Aldersrente skyldes midlertidige Aarsager, som forbigaaende Sygdom, Arbejdsløshed eller deslige, vil den paagældende have Krav paa mindst en Kvotadel af de i § 5, jfr. § 6, nævnte faste Beløb.

Til § 9.

Naar Begæring om Aldersrente indgives, men Spørgsmaalet om Kravets Berettigelse ikke straks kan afgøres af de paagældende Myndigheder, maa det saa meget mere antages, at den paagældende selv vil være ude af Stand til at skønne over, om Retten til Aldersrente foreligger. Den Hjælp, der i Mellemtiden tiltaas den paagældende, vil da oftest af ham blive begært og modtaget i Forventning om, at den indgaar som et Led i Aldersrenten. Herefter synes det ubilligt, at Hjælpen, om denne Forventning skuffes, skulde kunne faa Fattighjælps Virkning for ham.